

[Behnke]

I det hele taget mener vi, at den gældende lov om Finanstilsynet og de yderligere beføjelser, som vi behandler her i dag, egentlig er noget skidt. Når regeringen vil afbureaukratisere og ændre Finanstilsynets placering, skal det ikke ske ved at overlade Finanstilsynet til en anden offentlig virksomhed. Nationalbanken har jo så sent som i Berlingske Erhverv, s. 7, fra i går været omtalt som et muligt hjemsted for Finanstilsynet. Vi mener, at finansmarkedet selv skal stå for den nødvendige kontrol uden unødigt offentlig indblanding.

Problemet for danske pengeinstitutter i de senere år viser jo, at det overblik, Finanstilsynet burde have haft, og den indsigt, Finanstilsynet og det tidligere banktilsyn burde have haft, slet ikke har været til stede, og endnu mindre har Finanstilsynet haft andel i løsningen af de kriser, der har været. Det er velfungerende pengeinstitutter, som er gået sammen og i fællesskab f.eks. har overtaget pengeinstitutter, der har haft problemer. Sådan skal det også være; det skal være markedet selv, der har en interesse i at forhindre, at banker krakker. Derfor mener vi ikke, at Finanstilsynet har nogen særlig god placering i offentligt regi.

Som Assurandør-Societetets direktør, Steen Leth Jeppesen, siger i den førømtalte artikel i Berlingske Erhverv, er det direktionerne og bestyrelserne i de finansieringsinstitutter, som har eventuelle problemer, der skal løse dem, og ikke det offentlige.

Ofte kan offentlig indblanding jo endda føre til forværring af en krise; ikke kun hvis det er en krise i et enkelt pengeinstitut, men hvis det f.eks. er et samlet finansmarked, der er i krise, kan offentlig indblanding få en lille krise til at udvikle sig til en egentlig skandale.

I dag er det efterhånden en udbredt opfattelse, at det var politikere og embedsmænd i Federal Reserve-systemet, som var skyld i, at aktiemarkedet brød sammen i USA i 1929. Således beskriver nobelpristageren i økonomi Milton Friedman i bogen »Det frie valg«, s. 84-105, hvordan bedrevidende folk i Federal Reserve handlede ud fra politiske motiver i langt større udstrækning end ud fra egentlige økonomiske motiver, og det betød jo altså, at vi fik hele aktiekrakket i 1929.

Hvis man havde ladet det frie marked ride stormen af og havde ladet dem, der havde købt dårlige aktier og obligationer osv., få lov til at

miste dem, havde man stadig væk haft det bedste tilbage. Resultatet af de politiske fejlindgreb var, som vi så, et meget voldsomt børskrak, som slet ikke burde have udviklet sig så kraftigt.

På dansk jord mener vi altså derfor tilsvarende at Finanstilsynets indsats ofte bærer præg af egentlig at udvikle sig til bjørnetjenester frem for at afhjælpe den krise, der er. Vi mener, at markedet selv skal klare problemerne, og derfor vil vi helst ikke have mere magt lagt over til Finanstilsynet.

Vi vil derfor også forsøge at få lovforslag nr. L 141 rensat for de yderligere beføjelser til Finanstilsynet, og så håber vi, at vi, når vi når til tredjebehandlingen, kan stemme for et forbedret L 141.

Lovforslag nr. L 142 om kreditinstitutter er i det væsentligste omfattet af mine bemærkninger til L 141: Vi ønsker en mere liberal lovgivning for dette kreditvirksomhedsområde – det, man populært kalder det grå pengemarked. Vi mener, at personer, der ønsker at udlåne penge til andre, skal have absolut fri ret til at gøre det uden offentlig indblanding.

Derfor er vi mest tilbøjelige til at stemme nej til L 142 i dets nuværende form.

Larsen-Ledet (RV):

Vedrørende lovforslag nr. L 139 er vi i Det Radikale Venstre positive over for denne udvidelse af forsikringssekskabers og pensionssekskabers investeringsmuligheder og den udvikling, der finder sted på deres virksomhedsområder.

Vedrørende lovforslag nr. L 142 hilser vi med tilfredshed, at pensionskasser kan anbringe midler i erhvervslivet.

Lovforslag nr. L 141 om ændring af lov om banker og sparekasser m.v. vedrører jo i vid udstrækning en liberalisering af placeringsreglerne samt en styrkelse af revision og tilsyn, hvorved kontrollen skærpes. Det er vi særdeles godt tilfredse med, da vi i de senere år har oplevet meget, som understreger nødvendigheden heraf.

Lovforslag nr. L 142, forslag til lov om ændring af visse kreditinstitutter, tilsigter, at kreditinstitutterne fortsat i vidt omfang følger de regler, der gælder for pengeinstitutter.

Altså med andre ord: Det Radikale Venstre er godt tilfreds med alle fire lovforslag fra industriministeren.